

VASADI PÉTER

A magdalai (II.)

*dúdol, dúdol a lány
és lágyan ringatózik,
s hajlonganak kezében
a virágok, s hallja,
félve és mosolyogva
hallja, amit a két
fura, imbolygó férfi
súg neki, hallja
és nem hiszi, hallja
s nem dúdol, elhiszi,
mikor a liliomfa
hóban forogni kezd,
s átszítál ujja között
idők pora, mikor
a zümmögés, mintha
elmetszenék, megáll
és szóra nyílik hirtelen
a lány, és mégse szól,
elfut, lobogva fut
és énekel, nincs már
szava, csak énekel;
ezentúl énekel.*

Hasonlat

*verslábak — méteres
sakkfigurák — között
kószálok erre-arra
a nagy, kerek beton-
placcon, érintgetem,
de nem fogom meg
egyiket se, játszom velük,
ők meg velem, ahogy
eltitkolt szabályok
engedik, ahogy engem
is ide-oda lökögettek,
nehogy helyemre
s magamra leljek
idő előtt, elküldtek,*

*befogadtak kedvük
szerint — hagytam magam:
még élek, játszadozzanak;
csakhogyan belül már régen
hallom, jegyzem, s értem is
a dolgok ritmusát, beszédét,
jajdulását, hogy vannak
vágyaik, s talán nevetnek;
én hallgatom, s ma is
szívesen hallgatok;
tá-tá-ti-tá, ti-ti-ti,
tá-tá, ti-ti-tá, a ∞-ig;
ez nem szép?, fülelni kell,
s kinyílik. A tenger
is így, s ilyen. Tornyosul
az óriási tehetetlenség,
de ugyanúgy megsüllyed,
fölpúposodik szüntelenül,
sőt, szökken, árad, s táncol
is. És nyugalmas tükör.
— A valóság kemény.
Bár kívánatos, kényúr.
Fűt-fát ígér, s kiszámíthatatlan.
Mégis a pára könnyűséggel,
s csak vele, utálkozás nélkül
sugaras egységbe fonódott.*

Megszelídített medúzák

VÖRÖS ISTVÁN

*Mikor a berlini közlekedési múzeumban
beléptünk az emberek Auschwitzba szállítására
szolgáló vagonba, bár nagy volt a hely
és idő távolsága, a káprázat, mint a vérszag,
megcsapta az orrunkat. Valami sötét
gomolygás szaga. Nagy terhekké,
melyek ott roppantak rá a világra.
Nem volt szépség. De nem a rút nyomult
a helyére, hanem üresség. Üres,
üres, üres. Három lépés lefelé az űrbe.
Harmadik pinceszint.*